



ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Περθενῶνων.

Ἐν τῷ χίλιᾳ καὶ ἑνιᾷκόσῃ δεκαέξῃ
κανέννας δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέξῃ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη—δέ κτὼ φράγκα καὶ σὲ τὸ χέρι.

Εἰς γνώσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Μηνὸς Αὐγούστου τρίτῃ καὶ δεκάτῃ,
καὶ μᾶς πατοῦν γειτόνοι ντιλικάτοι.

Χίλια τρακόσα πέντε καὶ μ' ἐνενήντ' ἀκόμη,
κάθε Ρωμηὸς προτείνει καὶ μιὰ δική του γνώμη.

**Καὶ πάλι στιχουργῶ
παλληκαριᾶς καὶ ἐγώ.**

Κι' ἂν ἀπέμειναν ἀκόμῃ λίγα δάφνινα κλωνάρια,
στεφανώσετε μ' ἐκεῖνα τοῦ Στρατοῦ τὰ παλληκάρια,
ποῦ σῆκώσανε τὸ χέρι καὶ ἐκτυπήσανε σφαγεῖς
ξανασκλαβωμένης γῆς.

Ἐγινε γιὰ πρόσταγμά των τῆς καρδιᾶς των ἡ φωνή,
ὅπου πάντ' ἀπ' ὅλαις εἶναι στοὺς γενναίους πρὸ τρανή.
Ἄνθρωπος αὐτοὺς τοὺς νόμους δὲν τοὺς ἔγραψ' ἔως
καὶ ἔρχεται καὶ μιὰ στιγμὴ, [τώρα,
ποῦ φωνάζουν παλληκάρια: στέψε, μάννα, καὶ συχώρα
τῆς ψυχῆς μας τὴν ὁρμή.

Πάλι γῆς αἱματομένης
ἐποτίσθηκαν ἐδάφη,
καὶ παλληκαριᾶς θαμμένης
ἀνεβόησαν οἱ τάφοι:

Ξύπνα ξύπνα καὶ γρηγόρει,
Ἄμαζών, ὠραία κόρη.
Μὲ τοὺς πόθους σου τοὺς πρώτους λεβεντιαῖς νὰ [κατηχῆς,
μὴ τὰ μάτια σου χανώνῃς μὲ πρὸς σ' αἱμάτων [καταρράκτη,
καὶ ὅσοι σβύνουνε τὴν φλόγα τῆς γενναίας σου ψυχῆς
θ' ἄλθ' ἡμέρα, ποῦ θὰ σβύσουν μὲς σ' τῆς λησμονιᾶς
τὴν στάκτη.



**Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.**

Φ. — Νίκη, Περικλέτο, νίκη,
τοὺς Βουλγάρους χαιρετῶ,
καὶ μὲ σένα τὸν ἀσίκη
τοὺς κοταχειροκροτῶ.

Στρώσου μὲς' στὸν καφενέ,
νίκη νέα, κουνενέ,
νίκη, ποὺ δὲν λέγεται καὶ δὲν περιγράφεται,
νίκη, ποὺ μᾶς καταυγάζει,
καὶ διάτορος κραυγάζει:
ἐλευθέρους τοὺς Βουλγάρους εἰς τὴν γῆν σας ἄφετε.

Νίκη πρώτης, παπαρδέλα,
νίκη, ποὺ σὲ πιάνει τρέλλα,
καὶ χορεύεις ταραντέλα.

Νίκη, ποὺ πολλὰ μᾶς λέγει,
νίκη, ποὺ μᾶς καταφλέγει,
νίκη, ποὺ μᾶς πυρπολεῖ.

Νίκη, φίλε Δόν-Κισσῶτο,
ποὺ μεγάλο κάνει κρότο
σὲ Φραγκιά κι' Ἀνατολή.

Νίκη νίκης, βρὲ ψωρίλη,
ποὺ χρειάζεται κονδύλι,
μὰ καὶ νοὺς Ὀμηρικούς.

Γιὰ νὰ κόψη καὶ νὰ ράψη
καὶ νὰ μᾶς τὴν περιγράψη
κάπως περιστατικῶς.

Τούτη φρόνημα τονώνει
σ' ἓνα πόλεμον μοιραῖον,
κι' ὅλην τὴν φυλὴν ἐνώνει
σ' ἓνα θρίαμβον ὥραιο
κλασικῆς ξετσιπωσιάς,
κι' ἀφαντάστου σιχασιάς.

Εἰς τοὺς τόπους τῶν μακάρων
καλῶς ἦλθες τῶν Βουλγάρων
περιώνυμε στρατέ.

Τέτοια δόξα, τέτοιο κλέος
ὁ Ρωμηὸς ὁ ψωραλέος
δὲν ἐπρόσμενε ποτέ.

Μές' στοὺς σάλους τῶν ἀγώνων
ἔλους τοὺς ἐνθουσιάζω
ὕπὲρ τούτων τῶν γειτόνων,
κι' ἔπλα τοὺς παρουσιάζω.

Ὑπὲρ τούτων κατηχῶ
κι' ἀφυπνίζω τὴν ἡχώ
βροντερὰς ζητωκραυγῆς.

Δόξα σου, κλεινὴ μητέρα,
ὅπου σκύβεις οὐδετέρα
'στοῦ Δοξάτου τοὺς σφαγαῖς.

Ἀσημονήθηκαν σφαγαῖς,
οὐρανόφθασταις κραυγαῖς,
πόννοι καὶ μαρτύρια.

Ἄλλη πλέον ἐποχή,
σήμερον ὑποδοχή,
κῶμοι, νικητήρια.

Σήμερα γιὰ τὸν χασάπη
πρέπει μέσα μας ἀγάπη
καὶ φιλία νὰ φυτρώσῃ.

Βάρδα θάρδα νὰ περάσουν
καὶ 'στὰ μέρη μας νὰ δράσουν
τῆς Ἀνατολῆς οἱ Πρώσοι.

Ποία τύχη τῆς μητέρας!..
τοὺς κυττάζω καὶ 'στὰς Σέρρας,
τοὺς κυττάζω καὶ στὴ Δράμα.

Καὶ χορταίνουν 'λευθεριά
Φλώρινα καὶ Καστοριά,
καὶ σκιρτῶ μ' αὐταῖς ἀντάμα.

Βρὲ καλῶς 'στοὺς, βρὲ καλῶς 'στοὺς
τοὺς Βουλγάρους μας τοὺς λψίτους,
τοὺς καλοὺς μας γείτονας,
καὶ τῶν Πρώσων κρείττονας.

Τῶν γειτόνων τῶν θερμῶν
νίκαις, ἐμβατήρια,
κι' ἀποχώρησις ἡμῶν
σ' ἀποχωρητήρια.

**Τάδε Περικλῆς λαλεῖ
'στὸν τρελλὸ τὸν Φασουλῇ**

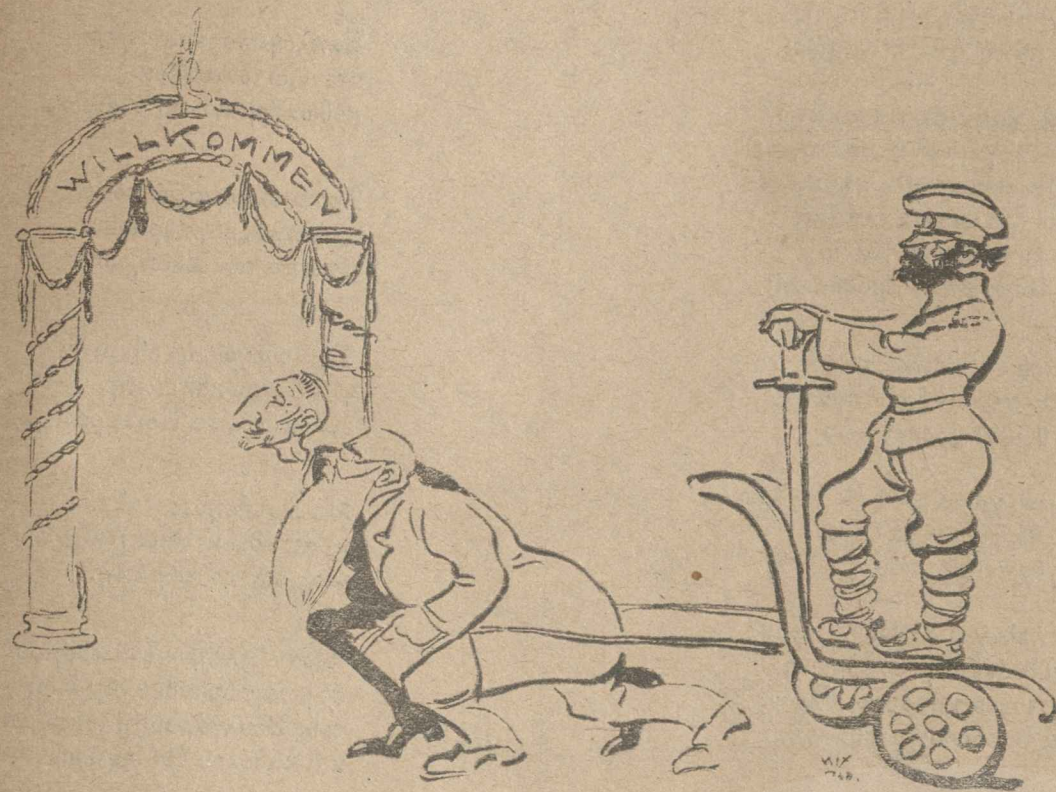
Π. —

Ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ γυρίζω
κι' ὁλοένα μακαρίζω
τὴν γενναίαν Ἀμαζόνα.

Ὅπου σκύβει τὸ κεφάλι
καὶ σὲ νέας δόξης πάλι
ἔφθασε τὸν κολοφῶνα.

Χαῖρε, λέγω, δοξασμένη,
καὶ δαφνοστεφανωμένη
ἄνω κάτω γύριζε
κι' ὅλο πανηγύριζε.

Ἐφ' ἡλόφρων τῶρα στάσου
κι' ὑποδέξου μὲ τσουμποῦσι
τὸ Βουλγάρικο λεφοῦσι.



Τξέδρο, μπουγγουρούμ, βίλλ κόμμεν... καλῶς ἦλθατε, χουσα μας...
γεῖα χαρά τοῦ Στεφανή μας καὶ τοῦ Μήτσου τοῦ Πασσά μας.

Πάτησαν τὰ χώματά σου
τῶν Βουλγάρων οἱ στρατοὶ
κι' ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ.

Νέας νίκης πανηγύρι
τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς ἐξεγείρει,
σ' ὅλων τῆς ψυχῆς φτερά.

Καὶ προυχόντων κρονολήρων
καὶ παντοδαπῶν Σωτήρων
ἀπερίγραπτος χαρά.

Κι' ἂν τῆς Βουλγαρίας τὰ σκῆρι
'μπήκα' στὰ δικά μας μέρη,
ὅμως μὴν ἀνησυχῆς
καὶ τραγῶπιν εὐτυχῆς.

Καὶ παρόλ ντ' ὄννερ, κωθῶνι,
κι' ὁ Πασσάρωφ δεβαιόνει
πὼς σ' ἐμᾶς ἀνήκουν ὅλα.

Κι' ἔφησε τοὺς γογγυσμοὺς
καὶ μὴν κάνης μορφασμοὺς
σὰν μαῖμου κοκκινοκόλα.

Ἀδελφέ μου Φασουλῇ,
μὴ φωνάξης τρεῖς ἄλλοι,
μὴ ποσὼς ἀνησυχῆς.

Κι' ἂν τῆς Μυκλούς χρωστής,
μὰ δὲν πρέπει ν' ἀπιστῆς
σὲ Βουλγάρων ἐγγυήσεις.

Στάσε τὸ καὶ σὺ 'στὸ γλέντι
μὲ τὸν νέον τὸν ἀφέντη,
καὶ χαρμόσυτος τραγοῦδα
τοῦ Κοδούργου τὴν Ἀρκοῦδα.

**Ὁ Φασουλῆς παραληροῦν
μὲ νέον νίστοον φλογεροῦν**

Περικλέτο κουτσουμπόλη,
τὴ χαρὰ τὴν ἔχουν ὅλοι,
λές κι' ἐπήραμε τὴν Πέλι.

Χαίρει κι' Ἐθνικόφρων σπάνη,
ποῦχει μὲ Βουλγάρους κάνει
μῆς στενῆς φιλίας σχέσι.

Ἐθριάμβευσε κι' ἐκείνη,
ποῦ χει μέσα της γιαγκίνι
γιὰ καλπάκι καὶ γιὰ φέσι.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πολέμου
τὶ χαρὰ μας, ἀδελφέ μου,
ὅπου μὴ κ' ἔκαν τὰ καλπάκια μὲς 'στ' ἀδέσποτά μας μέρη,
νὰ συχάσωμε κι' ἐμεῖς
πλήρεις δόξης καὶ τιμῆς
'στὸ παληό μας τὸ λημέρι.

Κι' ἂν κοπιᾷ παρακάτω
τὸ Βουλγάρικο φουσάτο,
μὰ δὲν σκέπτομαι κακό,
μήτε τρέμω τὸ καλπάκι,
σὰν κυττάζω τὸ γλυκὸ
τοῦ Πασσάρωφ προσωπάκι.

Χαῖρε σύ, κοιλάς μακάρων,
κι' ἂν γενοῦν ξανά σφαγαῖς,
μὴ θυμώσης, πατριώτη.

Ἀφοῦ χάριν τῶν Βουλγάρων
δὲν θὰ γίνουν ἐκλογαῖς
εἰς τὸ πείσμα τοῦ προδότη.

Ὑποδέχομαι Βουλγάρους,
καὶ δοξάζω φεσοφόρους,
φιφτυτοῦ χρυσοκανθάρους
καὶ Βαρώνων μισθοφόρους.

Βλέπω καὶ πεπωρωμένους
νὰ λιγώνωνται 'στὰ γέλοια
γιὰ τὰ τίμια τοῦ Γένους,
ποῦ καντήνησαν κουρέλια.

Μὰ κι' ἐγὼ πεπωρωμένος
χάσκω μέσα 'στὴν ἀντάρρα,
καὶ δὲν δίνω γιὰ τὸ Γένος
μήτε κάλπικη πεντάρρα.

Γιὰ τὸ μέγα γεγόνος
ξεφωνίζω σὰν φρενήρης:
ὦ Πατρίς, καθ' ὅλα πλήρης
ὁ τῆς δόξης οὐρανός.

Δέξου τῶν Βουλγάρων δῶρα,
τῶν διπλωματῶν Πατρίς,
ποῦ ξανάπαθες καὶ τώρα
ἀταξὶ λοκομοτρίς.

Τώρα κάθε κουνενές,
κάθε παληοκαφενές
ξεφυτρώνει διπλωμάτης.

Ὅμως ἔξαφνα, καϋμένη,
θὰ 'ξυπνήσῃ κουρεμμένη
καὶ θὰ δῇ τὸ πᾶπλωμά της.

Μὰ κι' ἐγὼ ποῦ λές με φρένας
ἐμβροντήτους κι' ἐξημμένας
διπλωμάτου κρονόληρου.

Πίνω τὸν βαρὺ καφέ μου
ξαπλωμένος, ἀδελφέ μου,
'στὰ τραπέζια τοῦ Φαλήρου.

Ξαπλωμένος ἐκεῖ πέρα
ἀτενίζω τὸν αἰθέρα
πόθων ἔρμαιον κι' ὄνειρων.

Τρόπαια γεραίρω τόσα
κι' ἀλαλάζει γαυριῶσα
ἡ παρέα τῶν Σωτήρων.

Στιχουργῶ τὴν ἐθνικὴν
κι' ἄσφογον πολιτικὴν
ἐνδὸς κι' ἄλλου Σωτηράκη.

Μὲ Σωτήρηδες χαζεύω
κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ μαζεύω
νέας σωτηρίας ράκη.

Ὡς ἂν Ἕλλην νέου κόσμου
σὲ μπαρούτια δὲν σιμόνω,
τοὺς Βουλγάρους βλέπω 'μπρός μου
καὶ καθόλου δὲν θυμόνω.

Τὸν θυμό μου τὸν κρατῶ.
κι' ὅταν ἔξαλλος πετῶ
'στὰ καπούλια τοῦ Πηγάσου,
μοῦ φωνάζουν: μὴν πετᾷς,
τὴν δουλειά σου νὰ κυττᾷς,
καὶ νὰ κάθεσαι 'στ' αὐγά σου.

Κι' ἐνῷ τὰ φόντα τῶν Ρωμηῶν δὲν ἔχουν πάθει πέσιμο
κι' ἔμπρός μας πέφτουν τὰ γαθὰ ραγδαῖα σὰν βροχή,
ἐν τοῦτοις ἄλλοι σκούζουνε πῶς εἴμαστε γιὰ δέσιμο,
κι' ἄλλοι τὸ δέλτα βγάζουνε καὶ βάζουνε τὸ χι.

Κι' ἐνῷ συγκρούονται, τρελλέ,
γνώμαι παντοῖαι καὶ πόλλαι,
καθένας μας μανθάνει.

Ὅτι πρὸς δρᾶσιν γόνιμος
κι' ἐκείνος ὁ δυσώνυμος
ὁ Χερσάφηφ φθάνει.

Π. Ἐσὺ γελᾷς σὰν Φασουλῆς,
κι' οἱ Πρώσοι τῆς Ἀνατολῆς
πατοῦνε χώματ' ἅγια...
ὄρσε λοιπὸν, κανάγια.